

Flors mortes

Un relat de: [Dona d'aigua](#)

Entre la foscor de la nit, només amb la llum tènue d'una espelma, brolla aigua com corriols des dels meus ulls, recorrent tot el meu cos.

El meu mant de roselles s'ha inundat.

Inundat de tristesa.

L'aigua és bona, però en excès és contraproduent.

Les meves flors ja no senten el vent.

Durant l'hivern s'han gelat,

i ara que la primavera ha arribat,

les ha mort un aiguat.

No te'm has cuidat,

i mira què ha passat.

En una terra tan mullada ja no hi creixerà res.

Ara tinc molta feina a filtrar els meus sentiments,
que com guèisers sorgeixen de dins meu sense més.

Ara tinc clar que amb més d'un mot et deixaria estès:

-Ja no em serveix ni trobar-te de nit,

ets un fill de puta malparit.

No t'esperaré més amb delit,

per que has mort el meu mant florit!

L'estiu arribarà i les flors s'assecaràn

amb la tardor, els petals cauràn.

A l'hivern, en guaret els meus camps restaràn

i a la primavera, amb el meu amor, altres neixeràn.

Però tu fent mal seguiràs,

campant pel món amb un hàbil sedàs.

Llàstima ja no em faràs.

Altres camps desfloraràs.